

Zaključek

Namesto povzetka v razmislek ponujamo naslednje sklepno razmišljanje o strokovni in komunikacijski usposobljenosti in (kontinuiranem) usposabljanju učiteljev.

Rekli smo, da je argumentiranje spretnost, ki se jo prav vsak posameznik lahko nauči in jo izboljšuje. Morda se zato komu še vedno zdi tudi lahko obvladljiva. Še tako vsakdanje prisotna, sistematično predstavljena in teoretično poglobljena pa ostaja precej kompleksna, odvisna od vsakokratnega konteksta in zahtevna spretnost.

Pri učenju in izboljševanju obvladovanja spretnosti argumentiranja je ključna praktična izkušnja. Veliko neposredne vaje, kritične analize in oblikovanja argumentov šele naredi mojstra. Veliko napak naredijo učitelji, ki kritično mišljenje *le razlagajo*, ne glede na to, da je razlaga lahko sistematična, nazorna in didaktično neoporečna. Motijo se tudi tisti, ki mislijo, da je dovolj samo izpostavljenost dobremu kritičnemu mišljenju, ki naj bi ga bili učenci kar sami od sebe sposobni ponotranjiti in ponoviti. *Vaja je vsaj tako pomembna kot razlaga in ponazoritev*, kar bi bilo priporočljivo razvijati v obliki samostojnega predmeta, predvsem pa kontinuirano, v teku več let. Učitelje bi bilo treba kot samostojen del njihovega strokovnega izobraževanja in dodatnega spopolnjevanja kontinuirano, v povsem samostojnih in neposrednih oblikah (predmetih, seminarjih itd.), usposabljati tudi v obvladovanju spretnosti argumentiranja.